

El pastís de les pensions

Les pensions públiques del nostre país poden abordar-se des de dos punts de vista. En primer lloc, el del treballador o treballadora que desitja que els esforços fiscals de tota la seva li permetin gaudir d'una pensió digna per viure una tercera edat en plenitud. Aquesta persona confia en el sistema públic de pensions que, al costat de l'ensenyament i el sistema de salut públics, més les ajudes i els serveis públics a la dependència, conformen el pilars bàsics del sistema de benestar del nostre país.

L'altre punt de vista és el dels bancs, les caixes, les asseguradores i, en general, les polítiques neoliberals, que veuen el sistema públic de pensions com un impediment al seu negoci. Volen que les pensions públiques disminueixin (per això proposen rebaixar les aportacions empresarials a la Seguretat Social i de cap manera fer contribucions dels Pressupostos de l'Estat a les mateixes) per esdevenir assistencials i obligar (fins i tot per llei) a contractar pensions privades si es vol gaudir d'una pensió digna.

El debat no és treballar més (fins els 67 anys o més) per a què paguin els treballadors i les treballadores la sortida de la crisi, sinó treballar menys (escurçar l'edat de jubilació i reduir la jornada laboral) per a treballar tothom i reduir l'atur. Així la crisi la pagarien els que la van crear.

Cap a on volem que vagi el món, cap a la barbàrie o cap a l'esquerra?

Joan Josep Nuet, senador d'EUiA